

Συνάντησις Δεκάτη ὀγδόη:

Τὰ δάκρυα τοῦ Πέτρου!

Μὲ τὸ ὕφος τῆς τέχνης τοῦ ὁ Γκρέκο θέλει νὰ ἐκφράσῃ τὴν πραγματικὴ σημασίαν τῶν ἱερῶν θεμάτων. Οἱ μορφές χάνουν τὴν ὑλικὴν τους ὑπόστασιν καὶ ἐπιμηκύνονται, τὰ χρώματα εἶναι ἀμιγῆ καὶ λαμπρά, καὶ τὸ φῶς ἀποκτᾷ μεταφυσικὴν σημασίαν. Ἐνας ἀπὸ τοὺς πιὸ σημαντικοὺς μελετητὲς τῆς τέχνης τοῦ Γκρέκο λέγει: «Τὰ ἔργα του χρησιμεύουν ὡς ἔμπνευσι γιὰ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ νοῦ πρὸς τὸ Θεόν».

Ἀνάμεσα στοὺς πίνακες τοῦ σημαντικῆς θέσι κατέχει ὁ πίνακας «Τὰ δάκρυα τοῦ Ἁγίου Πέτρου». Ἀνήκει στὴν περίοδον 1587-1596 περίπου. Ὁ Ἅγιος εἰκονίζεται μὲ δραματικὴν καὶ ἐκφραστικὴν σέ στάσιν προσευχῆς μέσα σὲ μίαν σπηλιά, τόπον «μόνωσις», ἀπαραίτητον γιὰ τὴ «μετάνοια». Τὰ μάτια του εἶναι γεμᾶτα δάκρυα, ἐνῶ στὸ βραχίονά του κρέμονται τὰ κλειδιά τῆς Ἐκκλησίας, σύμβολον τῆς ἀποκαταστάσεώς του. Στὰ τοιχώματα τῆς σπηλιάς ἀνέρχονται φύλλα κισσοῦ πού συμβολίζουν τὴν ἐμμονὴν στὴν πίστι. Στὸ βάθος ὁ κενὸς τάφος καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, πού ἔρχεται νὰ ἀνακοινώσῃ τὸ χαρμόσυνον νέον. Ἐνας πίνακας πού προκαλεῖ συγκίνησιν μὲ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν πνευματικότητά του.

* * *

Γιὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἡ μορφή τοῦ Πέτρου, θὰ λέγαμε, ἐνσαρκώνει τὸ διαχρονικὸν μῆνυμά της, πού εἶναι «ἡ πρόσκλησις γιὰ μετάνοια».

Ὁ Πέτρος ἦταν ἐκεῖνος ἀπὸ τοὺς μαθητὲς, πού ἔδειχνε περισσότερο τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ πρὸς τὸν Κύριον: «**Κύριε, μετὰ σοῦ ἔτοιμός εἰμι καὶ εἰς φυλακὴν καὶ εἰς θάνατον πορεύεσθαι**» (Λουκ. κβ' 33). Ἡ ἀγάπην του ἦταν ἀναμφισβήτητον εὐλικρινὴ καὶ μεγάλη, ἀλλὰ ἦταν παρορμητικὴ, εἶχε περισσότερο πάθος, παρά βάθος. Ὑπερεκτίμησε τὸν ἑαυτὸν του. Πίστεψε ὅτι θὰ ἄντεχε τὰ πάντα. Ὑποσχέθηκε περισσότερα ἀπ' ὅσα μπορούσε νὰ πραγματοποιήσῃ.

Ὁ Πέτρος: «**Ἠκολούθει αὐτῷ (τὸν Κύριον) ἀπὸ μακρόθεν**».

Ὁ ἀφοσιωμένος μαθητὴς δὲν μπορεῖ καὶ δὲν θέλει νὰ ἀφήσῃ μόνον τὸν Διδάσκαλον. Θέλει νὰ εἶναι κοντὰ τοῦ αὐτῆς τῆς δύσκολης στιγμῆς, ἴσως νὰ κατορθώσῃ καὶ κάποια ἐξυπηρέτησιν νὰ τοῦ προσφέρῃ. Ἡ φλόγα τῆς θείας ἀγάπης καίει μέσα στὴν καρδίαν του. Προχωρεῖ μέχρι τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως.

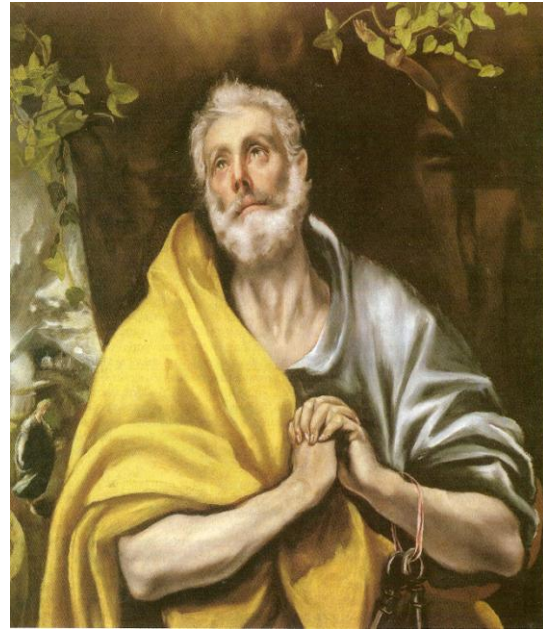
Ἐκεῖ κάποιοι τὸν ρωτοῦν ἂν γνωρίζῃ τὸν Κύριον καὶ ὁ Πέτρος, ἀλλοίμονον, τὸν ἀρνεῖται. Τὸν ἀρνεῖται πρώτη καὶ δευτέρη φορά καὶ μάλιστα μὲ ὄρκον. Ὁ Πέτρος εἶναι πλέον ἕνα ἐρείπιον. Ὁ φόβος τὸν ἔχει ζαλίσει. Ὁ σατανᾶς τὸν σπρώχνει ὄλον καὶ πιὸ κάτω. Καὶ ἔρχεται ἡ τρίτη ἀρνήσις: «**Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον**». Τῆς στιγμῆς αὐτῆς περνοῦν τὸν Κύριον ἀπὸ δίπλα του. Ὁ Διδάσκαλος ἀκούει τίς τρεῖς ἀρνήσεις τοῦ Πέτρου, ὅτι δὲν γνωρίζει τὸν Κύριον, «**...καὶ στραφεὶς ὁ Κύριος ἐνέβλεψε τῷ Πέτρῳ, καὶ ὑπεμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου**» (Λουκ. κβ' 60-61). Ποῖός θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ βάρος τῆς λύπης καὶ τῆς συμπόνοιας αὐτοῦ τοῦ βλέμματος; Ἦταν ἕνα βλέμμα πού συγκλόνισε τὸν μαθητὴν.

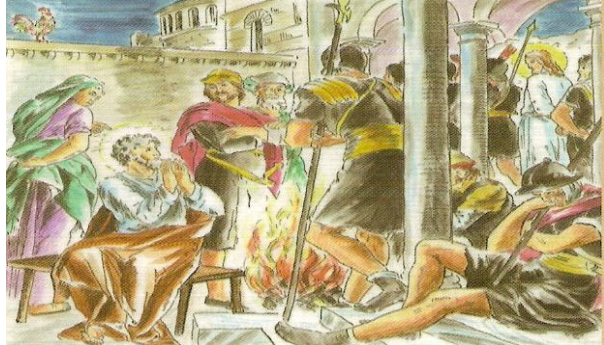
«**Καὶ ἐξελθὼν ἔξω ὁ Πέτρος ἔκλαυσε πικρῶς**». (Λουκ. κβ' 62).

Τὴν σημασίαν τοῦ βλέμματος ἐκεῖνον μόνον ὁ Πέτρος ἦταν σὲ θέσιν νὰ ἐννοήσῃ.

✠ Ἦταν βλέμμα ἀνυπόφορον «σὲ γλυκύτητα καὶ στοργή», πού προερχόταν ἀπὸ πονεμένην καρδίαν καὶ γεμάτην ἀγάπην ψυχῆ. —«Πτωχὲ Πέτρε, πόσον ἀσθενὴς ἀπεδείχθης! Ποῦ θὰ εὐρίσκεσο τώρα, ἐάν δὲν προσευχόμενον γιὰ σένα»; ✠ Ἦταν βλέμμα «καθοδηγήσεως». Αὐτῆς τῆς φορᾶς ὁ Χριστὸς ὠδήγησε τὸν Πέτρον μὲ τὸ βλέμμα του, διότι δὲν μπορούσε νὰ ἀπλώσῃ τὸ χέρι του, γιὰ νὰ τὸν σώσῃ, ὅπως ἔκανε τότε, πού ὁ Πέτρος ἐβυθίζετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ φώναξε «**Κύριε, σῶσόν με**». ✠ Ἦταν βλέμμα «ἀγάπης» πού τοῦ ἔρριψε καὶ ἔκανε τὸν Πέτρον νὰ συναισθανθῇ ὅτι ἐβυθίζετο καὶ τώρα εἰς ἄβυσσον ὀλεθριωτέραν.

Γνωρίζει τώρα ὁ Πέτρος, ἦταν ἐπίγειον ἀνάγκη νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν «ἀόρατον χεῖρα τοῦ Ἀυτρωτοῦ» πού θὰ τὸν ἔβγαζε ἀπὸ τὸ βυθὸν πού εὐρίσκετο. Ἔνοιωσε πῶς δὲν μπορούσε νὰ πῇ ἄλλο ἕνα «ὄχι δὲν τὸν γνωρίζω». Φλόγα ἀνυπόφορη τοῦ ἔκαιγε τὸ πρόσωπον. Τύψεις μαστίγωναν τὴν ψυχὴν του. Χαμήλωσε τὸ κεφάλιν, ἔσυρε μὲ κόπον τὰ βήματά του καὶ βγήκε ἔξω. Τὸ μακρινόν, χαρμώπον καὶ περήφανον λάλημα ἐνὸς κόκορα τὸν ξύπνησε ξαφνικὰ σάν ἀπὸ βασιανιστικὸν ἐφιάλτη. Θυμᾶται τὰ λόγια τοῦ Κυρίου καὶ ξεσπᾷ σὲ λυγμούς θρήνου. Αὐτὸς ὁ πόνος, αὐτὰ τὰ δάκρυα ἦταν πού ξέπλυναν τὴν ψυχὴν τοῦ Πέτρου, πού καθάρισαν τὴν ἐσωτερικὴν ὄρασιν του, πού τὸν ἔκαναν νὰ δῇ τὸν ἑαυτὸν του ὅπως πραγματικὰ εἶναι.

Ο Πέτρος!

Ὁ Πέτρος τὸν ἀρνήθηκε ✚
τὸν Βασιλέα Χριστό,
μπροστά σέ μιὰ «παιδίσκη».
Τὰ λόγια του τὰ φλογερά
ὁ Πέτρος τὰ λησμόνησε!
Ἐδείλιασε... καί τοῦ Χριστοῦ
ἀρνήθηκε τὴν πίστι.

Μὰ ἡ Ἀνάστασις ἔφθασε! ✚
–«**Φιλεῖς με;**» ὁ Κύριος ρωτᾷ.
–«**Ναὶ Κύριε, φιλῶ σε**»,
μὰ Σὺ γνωρίζεις πιὸ καλά,
τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου.
–«**Ποίμανε τὰ ἀρνία μου**»...
–«**βόσκει τὰ πρόβατά μου**».

Κι ἀξιώθηκε ὁ ἀρνητὴς
μέ τὴν «**ὁμολογία**»
ὁ πύρινος Ἀπόστολος
καί πάλι νὰ γενῆ.
–Χαρεῖτε Χριστιανοί!

Γιατί ὁ Κύριος ἐπέτρεψε τὴν πτώσι τοῦ Πέτρου;

(...) Σωστά! * Γιά νὰ ἀποκαλυφθῆ ἡ «ἀδυναμία» τοῦ ἀνθρώπου καί τὰ φοβερά ἐπακόλουθα τῆς «αὐτοπεποιθήσεως» καί * νὰ δειχθῆ ἡ «θεία εὐσπλαγχνία» καί «ἀγαθότης», ἡ ὁποία συγχωρεῖ τὸν ἀμαρτωλό καί δέχεται τὸ μετανοοῦντα.

Τί συγκλόνησε τὸν Πέτρο;

(...) Ἔτσι, παιδιά! Τὸ «γλυκύτατο βλέμμα» τοῦ Κυρίου ἔφερε τὴν «**συντριβή**» στὸν Πέτρο.

Ποιές εἶναι οἱ πρῶτες σκέψεις τοῦ Πέτρου μετὰ τὴν ἀμαρτία;

(...) Μάλιστα! Ὁ Πέτρος ἔπεσε στὸ θρῆνο τῆς συντριβῆς, ἀλλὰ καί τῆς ἀμφιβολίας μετὰ τὴ βαρεῖα ἀμαρτία του. ✚Γιὰ σκεφθεῖτε αἶ, ἀρνήθηκε τὸν «λατρευτὸν τοῦ Διδάσκαλο» στὴ πιὸ κρίσιμη ἀνθρώπινη ὥρα Του. Τὴν ὥρα πού ὄλοι τὸν συκοφαντοῦσαν, τὸν ἐδίκαζαν, προδομένον καί μόνον!.. Ἄρα γε θὰ μὲ δεχθῆς ξανά στὸ κύκλο τῶν Μαθητῶν Σου ἢ «ποιήσεις μὲ πάλιν ἀλιέα τοῦ βυθοῦ»; Ὁ Πέτρος περνάει δύσκολες ὥρες.

Ποιά ἦταν ἡ διαφορά τοῦ Πέτρου ἀπὸ τὸν Ἰούδα;

(...) Βεβαίως! Καί οἱ δύο πρόδωσαν τὸν Κύριο. Ὁ Ἰούδας τὸν προδίδει ἀπὸ φιλαργυρία. Σύντομα συναισθάνεται τί ἔκανε καί δείχνει «μεταμέλεια». Ἡ συνειδησίς του τὸν εἰδοποιεῖ γιὰ τὸ κακὸ πού ἔκανε, ἔχει τύψεις, ἀλλὰ λόγῳ ἐγωῖσμοῦ καί ἐλλείψεως ἀγάπης δὲν ζητᾷ συγχώρησι. Δὲν τρέχει νὰ πέση στὰ πόδια τοῦ Κυρίου. Προτίμησε, παιδιά, τὴν «αὐτοκτονία». Ὅμως ὁ Πέτρος, ἔχυσε σάν ἀπὸ βρύση ὅλα τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν του καί μᾶς ἔδειξε τὸ δρόμο τῆς «μετανοίας». Μὲ τὴν τριπλῆ «μετάνοια», μετὰ τὴν **Ἀνάστασι τοῦ Σωτῆρος** καί τὴν τριπλῆ «ὁμολογία», ✚«**Κύριε, σ' ἀγαπῶ**» ἔπλυσε γιὰ πάντα τὴν ἐπίορκη ψυχὴ του. Καί ὁ **Ἀναστημένος Χριστός** τὸν ἀποκατέστησε στὴ θέσι τοῦ κορυφαίου Ἀποστόλου. Τὸ σύνθημα μᾶς τὸ ἔγραψε ὁ Ἀπ.Πέτρος σήμερα. ✚

ΣΥΝΘΗΜΑ: «**Συντριβή, μετάνοια, ἐξομολόγησις**». «Εἶναι τὸ τρίπτυχο τῆς σωτηρίας μας».

Ἀπὸ τὸ ὀλόφωτο μέσα στὴ νύχτα μνημεῖο τῆς Ἀναστάσεως, ἀντηχεῖ παρήγορη, παντοδύναμη ἡ προσταγή: «**...καὶ τῷ Πέτρῳ....**». «Ὁ Θεὸς πού ἔπλασε τὸν Πέτρο, δημιούργησε κι ἐσένα...εἶναι ὁ Κύριος ἐκεῖνου, ἀλλὰ καί δικός σου...» μᾶς λέγει ὁ Ἰ. ὁ Χρυσόστομος. Καί σκέπτομαι... Ὁ Ἀπ. Πέτρος ναί, ἀπὸ φόβο ἀρνήθηκε, ἀλλὰ δὲν σκότωσε μέσα στὴν καρδιά του τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καί στὸ κάλεσμά Του, κοίτα τον, ὄχι ἀπλῶς τρέχει, ἀλλὰ φτερουγᾷ πρὸς τὸ «καινὸν μνημεῖον», νὰ συναντήσῃ τὸν «**Ἀναστάντα**» καί τὴν ἀνάστασιν.

Ἐμεῖς εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ τρέξουμε στὸ κάλεσμα τοῦ «**Κυρίου**»; Ἡ μικρὴ καρδιά μας εἶναι ἔτοιμη νὰ ἀποδεχθῆ τὴ μεγάλη Χάρι Του καί νὰ συνεργασθῆ μαζί Του στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας της; Εἶναι ἔτοιμη γιὰ πορεία πρὸς τὴν Μετάνοια καί τὴν Ἐξομολόγησι; Φλογερὴ εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου γιὰ τὸ πλάσμα Του. Σβύνει τοὺς δισταγμούς, τὴ ντροπὴ, ... Ἐγγράφει ὁποιο ἀμάρτημα τοῦ ἐμπιστευθῆς. Θὰ τρέξουμε νὰ τὸν συναντήσουμε;...

Σάν πάρης καί σύ τὸ μονοπάτι

πρὸς τὴν Ἀνάστασι,

νᾶναι τὰ βήματά σου σταθερά κι οἱ πόθοι

τῆς καρδιάς σου φτερωμένοι.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ: «**Κύριε, φιλάνθρωπε, πού ἔνεκα τῆς πολλῆς ἀγάπης σου συγκατέβης καί ἔπαθες τόσα παθήματα γιὰ νὰ μᾶς ἀνυψώσης ἀπὸ τὴν κατάπτωσί μας καί νὰ μᾶς σώσης, ἐλέησέ μας. Συγχώρησέ μας, διότι καί τὰ δικά μας ἀμαρτήματα ἔγιναν αἰτία νὰ ὑποφέρης τόσα φρικτὰ παθήματα. Σέ παρακαλοῦμε «πρόσθετες ἡμῖν πίστι», διώξε τὴ δειλία καί τὸ φόβο μας ὥστε ἄφοβα νὰ λέμε: «Οἶδα τὸν ἄνθρωπο, εἶναι ὁ Διδάσκαλός μου, εἶμαι μαθητὴς του. Ἀμήν».**

